

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudkyň Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Petry Kamínkové ve věci

žalobce: **D. D.**, nar. dne X, bývalý inspektor praporčík OEČ X
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Štěpánem Jaklem
sídlem Mírové náměstí 157/30, 412 01 Litoměřice

proti

žalovanému: **První náměstek policejního prezidenta ve věcech služebního poměru**
sídlem Strojnická 27, 170 89 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 3. 2020 č. j. PPR-41190-5/ČJ-2019-990131,

takto:

- I. Rozhodnutí prvního náměstka policejního prezidenta ve věcech služebního poměru ze dne 5. 3. 2020 č. j. PPR-41190-5/ČJ-2019-990131 a rozhodnutí ředitele Policie České republiky Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru ze dne 18. 11. 2019 č. 4957/2019, se zrušují a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku na náhradu nákladů řízení částku 11 228 Kč do rukou zástupce žalobce Mgr. Štěpána Jakla, advokáta.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, jímž žalovaný odvolání žalobce zamítl a potvrdil rozhodnutí ředitele Policie České republiky Ředitelství služby cizinecké policie ve věcech služebního poměru (dále jen „*prvostupňový orgán*“) ze dne 18. 11. 2019 č. 4957/2019. Tímto rozhodnutím prvostupňového orgánu byl žalobce dnem doručení rozhodnutí (dnem 22. 11. 2019), propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť v řízení o úmyslném trestném činu bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněčném zastavení trestního stíhání žalobce a jednání, kterým byl trestný čin spáchán, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka

bezpečnostního sboru (dále jen „příslušník“) podle § 42 odst. 1 písm. c) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „ZSP“), jelikož usnesením státního zástupce Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 19. 11. 2018 č. j. 1 KZV 60/2018-10 (dále též „*usnesení st. zástupce*“) bylo podle § 307 odst. 1 zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestního řádu) (dále též „*TrŘ*“), podmíněně zastaveno trestní stíhání žalobce pro přečin pojistného podvodu podle § 210 odst. 2 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*TrZ*“), kterým mu bylo kladeno za vinu, že *dne 3. května 2018 v Ústí nad Labem v úmyslu neoprávněně vylákat pojistné plnění, uzavřel u pojišťovny ČSOB Pojišťovna, a. s., členky holdingu ČSOB, (dále jen „pojišťovna ČSOB“) havarijní pojištění osobního vozidla značky Citroen Berlingo, státní poznávací značky X (dále jen „vozidlo“) přičemž při uzavírání smlouvy pojišťovně ČSOB prostřednictvím poskytnutí starší fotografie vozidla zatajil existující poškození zadní části vozu a následně dne 20. června 2018 pojišťovně ČSOB telefonicky oznámil poškození zadní části vozidla, ke kterému uvedl, že k němu mělo dojít nezjištěným způsobem v době od 19. června 2018 do 20. června 2018, přestože věděl, že k poškození vozidla došlo nejpozději dne 2. května 2018; shodné nepravdivé údaje o době poškození vozidla uvedl i dne 22. června 2018 do zápisu o poškození vozidla sepsaného s pojišťovnou ČSOB, na základě čehož mu bylo dne 27. června 2018 ze strany pojišťovny ČSOB vyplaceno na jeho účet pojistné plnění ve výši 12 775 Kč za současného stanovení zkušební doby v trvání 6 měsíců (dále též souhrnně „*trestné jednání*“).*

2. Proti oběma stupňům rozhodnutí služebních funkcionářů brojí žalobce podanou žalobou.
3. *V jediném žalobním bodu* žalobce nesouhlasí s propuštěním ze služebního poměru. Namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný nevypořádal jeho odvolací námitky. Nedostatečně přihlédl k následkům a k okolnostem, za nichž k trestnému jednání došlo, k zavinění, k pohnutkám, či dosavadnímu přístupu žalobce jako příslušníka k plnění služebních povinností, ani k otázce, zda již byl žalobce kázeňsky trestán. Služební orgány se měly důkladněji zabývat trestným jednáním žalobce, měly vzít v úvahu, že trestní stíhání bylo podmíněně zastaveno, protože žalobce se k trestnému jednání, které nebylo vysoce společensky nebezpečné, doznal, a nahradil škodu. Žalobce zdůrazňuje, že k trestnému jednání došlo mimo výkon služby, vždy řádně plnil své povinnosti, byl jen jednou kázeňsky trestán (v roce 2008). Podle žalobce je nezbytné v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu hodnotit všechna zákonem stanovená kritéria komplexně a posuzovat všechny okolnosti k propuštění ze služebního poměru. Služební orgány přihlížely pouze k okolnostem v neprospěch žalobce, ale k polehčujícím okolnostem nepřihlédly, jinak by např. uložily žalobci mírnější kárné opatření.
4. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout. Správní řízení považuje za zákonné, prosté vad, a rozhodnutí obou stupňů služebních funkcionářů za řádně odůvodněná. V napadeném rozhodnutí shledal žalovaný splnění podmínek § 42 odst. 1 písm. c) ZSP, a podrobně odůvodnil, proč jednání žalobce shledal rozporným s požadavky kladenými na příslušníka. Veškeré odvolací námitky v napadeném rozhodnutí vypořádal, žalobce však neuvádí, které konkrétně opomněl. Z rozhodnutí má za plně seznatelné, z jakých podkladů služební orgány vycházely, a jaké úvahy je vedly k závěru o naplnění podmínek vedoucích k propuštění žalobce ze služebního poměru. Odkazuje na str. 12 napadeného rozhodnutí, kde se zabýval okolnostmi jednání, zavinění a pohnutkami žalobce. Skutečnost, že žalobce záměrně a zcela úmyslně uvedl pojišťovnu ČSOB v omyl, svědčí o naplnění podmínky rozporu jednání s požadavky kladenými na příslušníka. Za

významnou okolnost považuje, že žalobce nepravdivě informoval nejen pojišťovnu ČSOB, nýbrž i Policii České republiky. Okolnosti trestného jednání při posouzení věci zohlednil, avšak ne tak, jak by si žalobce představoval. Dále na str. 12 napadeného rozhodnutí vyjádřil, že otázky kvality výkonu služby, odměňování nebo kázeňského trestání, jsou irelevantní, neboť § 42 odst. 1 písm. c) ZSP stanoví podmínky pro propuštění ze služebního poměru obligatorně bez možnosti uvážení volby kázeňského potrestání. Důvody, proč žalovaný dospěl k závěru, že jednání žalobce není souladným s požadavky kladenými na příslušníka, uvedl v napadeném rozhodnutí na str. 10 až 12 a námitce společenské škodlivosti se věnoval na str. 11.

5. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, kterými je vázán podle § 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“); o věci samé rozhodl bez nařízení jednání podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jelikož shledal důvodnost žaloby, byť z jiného důvodu, než namítl žalobce.
6. Při přezkumu věci soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
7. Ze správního spisu vyplývají tyto podstatné skutečnosti.
8. Dne 17. 10. 2018 služební funkcionář záznamem o zahájení řízení ve věcech služebního poměru zahájil se žalobcem (tehdy jmenovaným příslušníkem), řízení ke zproštění výkonu služby podle § 40 odst. 1 ZSP v souvislosti se zahájením jeho trestního stíhání. Služební funkcionář v záznamu konstatoval, že se o trestním stíhání jmenovaného příslušníka dozvěděl dne 2. 10. 2018 z písemnosti nazvané *usnesení o zahájení trestního stíhání* (podle usnesení Generální inspekce bezpečnostních sborů ze dne 19. 9. 2018 č. j. GI-2814-40/TČ-2018-843030 bylo jmenovanému příslušníkovi zahájeno trestní stíhání pro přečin pojistného podvodu podle § 210 odst. 2 TrZ popsany shora pod bodem 1. tohoto rozsudku, doručené jmenovanému příslušníkovi dne 24. 9. 2018). Tento záznam byl jmenovanému příslušníkovi doručen dne 2. 11. 2018.
9. Usnesením státního zástupce (Krajského státního zastupitelství v Ústí nad Labem ze dne 19. 11. 2018 č. j. 1 KZV 60/2018-10) bylo jmenovanému příslušníkovi jako obviněnému, stíhanému pro shora uvedený přečin, podmíněně zastaveno trestní stíhání podle § 307 odst. 1 TrŘ za současného stanovení zkušební doby v trvání 6 měsíců. Usnesení nabylo právní moci dne 24. 11. 2018.
10. Usnesením státního zástupce ze dne 28. 5. 2019 č. j. 1 KZV 60/2018-18 se jmenovaný příslušník podle § 308 odst. 1 TrŘ ve zkušební době podmíněného zastavení trestního stíhání osvědčil.
11. Dne 14. 11. 2019 služební funkcionář sdělením zahájil se jmenovaným příslušníkem řízení ve věci propuštění ze služebního poměru. Toto sdělení bylo jmenovanému příslušníkovi doručeno dne 20. 11. 2019.
12. Dne 22. 11. 2019 bylo jmenovanému příslušníkovi doručeno rozhodnutí prvostupňového orgánu (ze dne 18. 11. 2019 č. 4957/2019), jímž byl dnem jeho doručení propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky, neboť usnesením státního zástupce shora konstatovaným, mu bylo podle § 307 odst. 1 TrŘ podmíněně zastaveno trestní stíhání pro přečin shora specifikovaný. V odůvodnění se uvádí, že příslušník se dopustil jednání neslučitelného s postavením policisty ve společnosti, které diskredituje pověst

bezpečnostního sboru Policie České republiky jako garanta bezpečnosti pro občana. Obecně z postavení příslušníka vyplývá povinnost dohlížet na zachování zákonnosti, přesto jmenovaný příslušník jednal protiprávně, proto skutek, kterého se dopustil, je třeba považovat za vysoce společensky škodlivý. Nemůže mít již důvěru veřejnosti ani bezpečnostního sboru. Protiprávním jednáním oslabil i důvěru občanů v plnění úkolů Policie České republiky morálně bezúhonnými příslušníky. Jeho postup je též neslučitelný s postavením příslušníka bezpečnostního sboru a jeho chování je v příkrém rozporu s úkoly bezpečnostního sboru ve smyslu § 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o policii“). Jmenovaný příslušník se od požadovaného chování výrazně odchýlil tím, že byl za své jednání trestně stíhán a jednáni, kterým trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. Každý policista je povinen ve smyslu § 45 odst. 1 písm. i) ZSP chovat se a jednat i v době mimo službu tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst bezpečnostního sboru. Policista musí vykazovat morální a charakterové kvality, jeho závazek chovat se čestně a ukázněně trvá nejen při plnění služebních povinností, nýbrž i v osobním životě. Policista, který se v době volna dopouštěl jednání, za které jinak Policie České republiky postihuje jiné občany, nemůže disponovat potřebným morálním kreditem. Policista, který úmyslně porušil zákon, nemůže požívat důvěry veřejnosti a trvání služebního poměru takového policisty je v rozporu se zájmy Policie České republiky i celé veřejnosti, je proto v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka Policie České republiky. Nadále je nepřípustné, aby setrval ve služebním poměru příslušníka Policie České republiky. Proti tomuto rozhodnutí jmenovaný příslušník podal odvolání, o kterém rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím.

13. V napadeném rozhodnutí ze dne 5. 3. 2020 č. j. PPR-41190-5/ČJ-2019-990131 žalovaný odvolání zamítl a rozhodnutí prvostupňového orgánu potvrdil. S jeho obsahem se ztotožnil, odkázal na něj a doplnil, že shledal obě podmínky § 42 odst. 1 písm. c) ZSP za splněné. První podmínkou je, že ve věci jmenovaného příslušníka v řízení o úmyslném trestném činu bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení trestního stíhání. Skutečnost, že státní zástupce jmenovaného příslušníka osvědčil ve zkušební době, nenásvědčuje tomu, že se přečin nestal, trestní řízení neproběhlo či nevznikla škoda. Jmenovaný příslušník se trestného jednání dopustil a spáchal přečin pojistného podvodu podle § 210 odst. 2 TrZ, jeho trestní řízení skončilo pravomocným rozhodnutím o podmíněném zastavení trestního stíhání. Z hlediska ZSP však fikce bezúhonnosti nenastává, toto odsouzení bude mít uvedeno v opisu rejstříku trestů s poznámkou o zahlazení. Druhou podmínkou je, že jednání, jímž se jmenovaný příslušník dopustil přečinu, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka. Žalovaný shledal, že posuzované protiprávní jednání je škodlivé a závadné z hlediska právních předpisů, které se zabývají požadavky kladenými na příslušníky, zejména jde o ZSP, zákon o policii či etický kodex. Jmenovaný se podle § 17 odst. 3 ZSP zavázal, že bude důsledně dodržovat právní a služební předpisy a bude se vždy a všude chovat tak, aby svým jednáním neohrozil dobrou pověst policie. Jednání, které naplňuje znaky úmyslného trestného činu, je způsobilé ohrozit dobrou pověst bezpečnostního sboru vždy. Úkolem policie je přitom chránit zájmy společnosti a potírat jednání, které chráněné zájmy ohrožují nebo porušují. Ignorací protiprávního jednání by mohlo dojít k uvolnění morálky na služebně. Výkon služby s obviněným kolegou působí i negativně na kvalitu výkonu služby, neslučuje se též s postavením příslušníka a s úkoly, které bezpečnostní sbor plní. Podle bodu 5 písm. b) etického kodexu byla porušena povinnost chovat se bezúhonně ve službě i mimo ni tak,

aby důstojně byla reprezentována Policie České republiky jednáním, vystupováním i zevnějškem. Nelze se proto ztotožnit s představou, že příslušník, který se dopustil trestného činu na majetku, by setrval ve služebním poměru a byla mu ponechána oprávnění, jimiž disponují podle zákona o policii v rámci výkonu služby příslušníci.

14. Městský soud v Praze vyšel z následující právní úpravy:
15. Podle § 42 odst. 1 písm. c) ZSP *příslušník musí být propuštěn, jestliže bylo v řízení o úmyslném trestném činu pravomocně rozhodnuto o podmíněném zastavení jeho trestního stíhání, bylo pravomocně schváleno narovnání nebo bylo pravomocně rozhodnuto o podmíněném odložení návrhu na potrestání a jednání, kterým trestný čin spáchal, je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka.*
16. Podle § 42 odst. 4 ZSP *rozhodnutí o propuštění z důvodů uvedených v odstavci 1 písm. b) až d) a písm. f) a odstavci 3 písm. c) musí být příslušníkovi doručeno bez zbytečného odkladu, nejpozději však do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl.*
17. Soud o podané žalobě uvažil následovně:
18. V záznamu o zahájení řízení ve věcech služebního poměru vedoucího ke zproštění výkonu služby žalobce podle § 40 odst. 1 ZSP ze dne 17. 10. 2018 služební funkcionář uvedl, že se dne 2. 10. 2018 dozvěděl o tom, že žalobce jako obviněný je trestně stíhán Generální inspekcí bezpečnostních sborů, usnesením ze dne 19. 9. 2018 č. j. GI-2814-40/TČ- 2018-843030 bylo s žalobcem zahájeno trestní stíhání pro přečin pojistného podvodu podle § 210 odst. 2 TrZ (viz bod 1. tohoto rozsudku) a tento záznam byl žalobci doručen dne 2. 11. 2018.
19. Dne 22. 11. 2019 bylo žalobci doručeno rozhodnutí prvostupňového orgánu ze dne 18. 11. 2019 č. 4957/2019, jímž byl dnem jeho doručení propuštěn ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky.
20. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014 č. j. 3 Ads 89/2013-27 vyplývá, že závěr o tom, zda jednání příslušníka naplnilo znaky trestného činu, si může služební funkcionář učinit sám, aniž by již byla v trestním řízení zjištěna vina příslušníka. Rozhodnutí trestního soudu o tom, zda příslušník spáchal trestný čin, nemusí předcházet rozhodnutí o propuštění příslušníka ze služebního poměru. Tento závěr byl učiněn ve vztahu k předešlému zákonu o služebním poměru příslušníků Policie České republiky (zákon č. 186/1992 Sb.), nicméně je plně aplikovatelný i na nyní projednávaný případ, neboť právní úprava předešlá a aktuální je v tomto ohledu shodná. Obdobné platí i u rozhodnutí státního zástupce, který v dané věci za podmínek § 307 odst. 1 TrŘ aplikoval ve věci žalobce institut podmíněného zastavení v rámci odklonu od trestního stíhání. Jinými slovy služební funkcionář nemusel vyčkávat výsledku ukončení žalobcova trestního řízení.
21. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 9. 2015 č. j. 10 As 87/2014- 65 uvedl, že v případech, kdy se dopustí příslušník jednání vykazujícího znaky trestného činu, bude pravděpodobně současně s případným řízením o propuštění ze služebního poměru probíhat i trestní řízení. Zákonodárce nezůstal u možnosti propuštění až na základě odsuzujícího rozsudku v trestním řízení, ale výslovně zakotvuje i důvod k propuštění ze služebního poměru, který předpokládá rozhodnutí služebního funkcionáře o propuštění před ukončením trestního řízení. Je tedy nutno akceptovat úmysl zákonodárce postihnout důsledkem propuštění ze služebního poměru i jednání mající znaky trestného činu.

V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že usnesení o zahájení trestního stíhání již je dostatečným podkladem pro postup služebního funkcionáře podle § 184 odst. 2 ZSP, a to dokonce za situace, kdy v průběhu řízení o žalobě proti rozhodnutí služebního funkcionáře byl trestním soudem nakonec vydán zprošťující rozsudek.

22. Obecně lze konstatovat, že pokud je proti policistovi zahájeno trestní řízení, má to být pro služebního funkcionáře určitá indicie, zda není naplněn obligatorní důvod pro propuštění ze služebního poměru [v takovém případě podle § 42 odst. 1 písm. d) ZSP]. Služební funkcionář může vycházet ze zjištění, která byla učiněna v rámci trestního řízení, ale může i učinit zjištění vlastní a opatřit si vlastní podklady pro rozhodnutí.
23. V předmětné věci soud shledal za podstatné, kdy bylo žalobci doručeno rozhodnutí prvostupňového orgánu.
24. Ust. § 42 odst. 4 ZSP počátek lhůty váže na okamžik, kdy se služební funkcionář o spáchání protiprávního jednání dozví, což bylo v daném případě dne 2. 10. 2018. Vlastní propuštění (doručení rozhodnutí) žalobce proto mělo být podle zákona realizováno ve lhůtě buď bez zbytečného odkladu, anebo nejpozději do 1 roku ode dne, kdy důvod k propuštění vznikl. Stanovení subjektivní lhůty za pomoci neurčitého pojmu „bez zbytečného odkladu“ na jednu stranu umožňuje služebnímu funkcionáři zjistit dostatečně skutkový stav bez toho, aby došlo k marnému uplynutí pevně zákonem stanovené subjektivní lhůty, zároveň je tím zajištěna ochrana příslušníka proti nečinnosti služebního funkcionáře, který by mohl příslušníka uměle udržovat v právní nejistotě. Lhůta bez zbytečného odkladu však neznamená, že je nezbytné konat okamžitě, ale k jejímu „prodloužení“ (toliko do 1 roku) může dojít jen z odůvodněných příčin (viz rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 7. 2015 sp. zn. 30 Cdo 530/2014). Tato jednorocní prekluzivní lhůta pro propuštění se uplatní pouze v případech propuštění z důvodů uvedených toliko v § 42 odst. 1 písm. b) až d) a f) a odst. 3 písm. c) ZSP, což je i případ žalobce, který byl služebním funkcionářem, resp. rozhodnutím prvostupňového orgánu, propuštěn podle § 42 odst. 1 písm. c) ZSP.
25. Za skutečnost určující počátek běhu subjektivní prekluzivní lhůty je třeba považovat již pouhou vědomost o skutkových okolnostech, které umožní služebnímu funkcionáři předběžné právní zhodnocení, aniž by se jednalo o informaci zvláště kvalifikovanou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 11. 1. 2010 sp. zn. IV. ÚS 946/09). Okamžik počátku běhu subjektivní prekluzivní lhůty nastává proto tehdy, když je v dispoziční sféře správního orgánu (služebního funkcionáře) taková suma informací o určitém protiprávním jednání, že na základě ní lze učinit alespoň předběžný úsudek, že je možné (a nikoli nepravděpodobné), že jde o takové jednání, které může být kázeňským přestupkem. Není třeba, aby zjištěné informace byly jednoznačné, strukturované, správním orgánem analyzované a prověřené, aby delikttní charakter jednání, které je posuzováno, byl v daném okamžiku již postaven na jisto (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016 č. j. 2 As 129/2016-89). Je tím vymezen okamžik, kdy služební funkcionář soustředí takové poznatky, informace a důkazní prostředky, z nichž je možné na spáchání deliktu usoudit, lhotejno, zda lze učinit závěr o tom, že delikt byl spáchán a kým (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 11. 2016 č. j. 9 As 92/2016-77).
26. V daném případě, byť se služební funkcionář prokazatelně podle vlastního písemného vyjádření již dne 2. 10. 2018 dozvěděl o tom, že žalobce je trestně stíhán Generální inspekcí bezpečnostních sborů jako obviněný za trestný čin uvedený v TrZ - přečin pojistného

podvodu podle § 210 odst. 2 TrZ, a současně v uvedený den byl obeznámen s obsahem žalobcova obvinění podle připojeného usnesení o zahájení trestního stíhání, tak rozhodnutí (ze dne 18. 11. 2019 č. 4957/2019) o propuštění žalobce ze služebního poměru příslušníka Policie České republiky žalobci doručil až dnem 22. 11. 2019. Jelikož se tomuto stalo po více než jednom roce, jednání služebního funkcionáře již bylo *contra legem* § 42 odst. 4 ZSP. Současně správní spis neobsahuje žádné konkrétní podklady, z nichž by bylo možno dovodit, co služebnímu funkcionáři bránilo, aby podle § 42 odst. 4 ZSP doručil žalobci rozhodnutí o propuštění ve lhůtě bez zbytečného odkladu, ale nejpozději do 1 roku ode dne, kdy tento důvod vznikl, tedy nejpozději do dne 2. 10. 2019.

27. Byť taková námitka nebyla uplatněna žalobcem, resp. jeho právním zástupcem, správní soudy jsou povinny primárně přihlížet k prekluzi aplikace zákona z úřední povinnosti (obdobně viz nálezy Ústavního soudu ze dne 5. 2. 2009 zn. II. ÚS 1416/2007, či ze dne 26. 2. 2009 zn. I. ÚS 1169/07, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 4. 2010 č. j. 7 As 11/2010-134).
28. S ohledem na důvod zrušení rozhodnutí správních orgánů se soud nezabýval žalobními námitkami žalobce, neboť by to bylo nadbytečné.
29. Protože v projednávaném případě došlo k podstatnému porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mělo za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, soud zrušil napadené rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 12. 2005 č. j. 3 As 57/2004-39). Ze stejného důvodu soud zrušil v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. i rozhodnutí prvostupňového orgánu.
30. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce, jehož náklady představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a odměna za právní zastoupení advokátem. Náklady jsou konkrétně tvořeny odměnou za dva úkony právní služby (převzetí zastoupení a sepsání žaloby), sazba odměny za jeden úkon právní služby činí podle advokátního tarifu, vyhlášky č. 177/1996 Sb., částku 3 100 Kč [§ 6 odst. 1, § 7 a § 9 odst. 4 písm. d) cit. vyhlášky] a dvě paušální částky ve výši 300 Kč (§ 13 odst. 4 cit. vyhlášky). Soud z rejstříku plátců ověřil, že zástupce žalobce je plátcem DPH, proto celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí částku 11 228 Kč (3 000 Kč + 8 228 Kč). Soud proto uložil žalovanému povinnost zaplatit žalobci náklady řízení v uvedené výši, jak je shora uvedeno.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. listopadu 2022

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu